

Faroese

HJARTA HJÁ MENNISKI.

COPYRIGHT

ISBN 0 - 908412 - 16 - 9

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. BOX 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(Evangeliska bókmentamission, sum er fíggað við gávum. s)

(Reg. No. 1961/001798/08)

HJARTA HJÁ MENNISKI

ELLA,

ANDALIGA HJARTASPEGLIÐ.

(Framløgd í tíggju myndum.)

Hetta málið varð týtt úr enska tekstinum við at brúka Google Translate á teldu.

Hesin bóklingurin stavar frá Fraklandi í 1732. Hann varð viðgjørður og umskrivaður til missiðnsøkini í Afrika av prestinum J.R. Gschwend í 1929. Hann er síðani týddur og prentaður undir upphavsrætti á yvir 538 upprunamálum av All Nations Gospel Publishers. Tey prenta tað og býta tað út í 127 missiðnslondum. Fólk av øllum málum, flokkum og átrúnaðum verða leiðd av hesum bóklinginum til at uppliva tann djúpa andaliga sannleikan og týdningin av Guds boðskapi til menniskjuna, sum profeturin Ezekiel segði 586 ár áðrenn Kristus. “Eg skal geva tykkum eitt nýtt hjarta og eitt nýtt sinn, so skulu tit vera mítt fólk, og eg skal vera tykkara Gud!”

Ezekiel 36,26-28.

HJARTAÐ HJÁ MENNISKI.

GUÐS TEMPEL,

ELLA VERKSTØÐIN HJÁ SATANI.

(1 Jóh. 3,4-10)

Meðan tú lesur hesa bókina, mást tú hava í huga, at hon er sum eitt spegl, har tú sleppur at síggja teg sjálvan í. Um tú ert heidningur ella kristin, ein, sum ikki trýr á Kristus, ella onkur, sum misti trúna á Gud, so sært tú teg sjálvan, sum Gud sær teg. “Menniskjan hyggur at útsjóndini, men Gud hyggur at hjartanum.” (1. Sám. 16,7). Gud sær okkum, sum vit veruliga eru.

Satan er faðir at øllum lygnum. Hann er høvdingi myrkursins og gudur í hesum heimi. Hann dulnevnir seg sum ein ljóseingil fyri at leiða menn og kvinnur at ganga skeiva vegin. Í hesum døgum, eins og fyrr, eru nógvir falskir ápostlar, sum dulnevna seg, og látast at vera ápostlar Kristusar. Og tað er ikki undarligt, tí Satan sjálvur er umskapaður ella dulnevndur til ein ljóseingil. (2. Korintbræv 11,13-14). Satan, gudurin í hesum heimi, heldur fólki í myrkrinum, so tey ikki kunnu síggja, at Gud elskar tey, ella at Jesus doyði fyri at frelsa tey. (2. Korintbræv 4,4). Allir syndarar, og teir, sum ikki trúgva, eru andaliga deyðir og blindir

viðvíkjandi Gudi. Tey eru stýrd av tí ónda í hesum heimi. (Efesusbrævið 2,1-2). Um ikki eygu teirra verða latin upp á onkran hátt fyri teirra mistu støðu, so eru tey á veg til æviga oyðilegging. Tann, sum sigur: “Eg havi ongantíð syndað”, svikar seg sjálvan. Tí “Guds sonur opinberaðist júst av tí, at oyðileggja tað, sum djevulin hevði gjørt.” (1. Jóh. 3,8). „So gevið tykkum Gudi undirgivið. Set teg ímóti djevlinum, og hann fer at flýggja frá tær. Komið nær til Gud, og Hann skal koma tykkum nær.” (Ják 4,7-8)

Meðan tú lesur hesa bókina og kannar myndirnar, fært tú at síggja títt egna hjarta. Lat Guds ljósljós vísa tær, hvussu títt egna hjarta er. Viðurkenn tínar syndir og nokta ikki, at tær eru til. Guds orð sigur okkum, at „Um vit siga, at vit hava onga synd, so svika vit okkum sjálvi, og eingin sannleiki er í okkum. Men um vit játta syndir okkara fyri Gudi, so heldur Hann lyfti Sítt og ger tað rætta: Hann skal fyrigeva okkum syndir okkara og reinsa okkum frá øllum okkara misgerðum.” “Blóð Jesusar, Sonar Hansara, reinsar okkum frá allari synd”. (1. Jóh. 1,1-10).

Tú ert stýrdur antin av Satan ella av Gudi. Tú ert trælur hjá syndini ella tænarari Guds. Um syndin ræður yvir

tínum lívi, so skalt tú ikki nokta hana, men rópa til Gud. Hann skal gera tykkum fríar við Jesusi Kristi. Jesus kom til hendan heimin fyri at frelsa syndarar, og fyri at bróta vald Satans og syndarinnar yvir okkum. Hann er frelsari okkara. Tú ert í nærveru av einum HEILAGUM Gudi, sum veit øll loyndarmálini. Hann kennir duldu tankarnar og gerðir í tínum lívi. Tað ber ikki til at goyma seg sjálvan og sínar gerðir fyri Gudi. „Gud gjørdi oyru okkara - hoyrir hann ikki? Hann gjørdi okkara eygu - sær Hann ikki?“ (Sálmur 94,9).

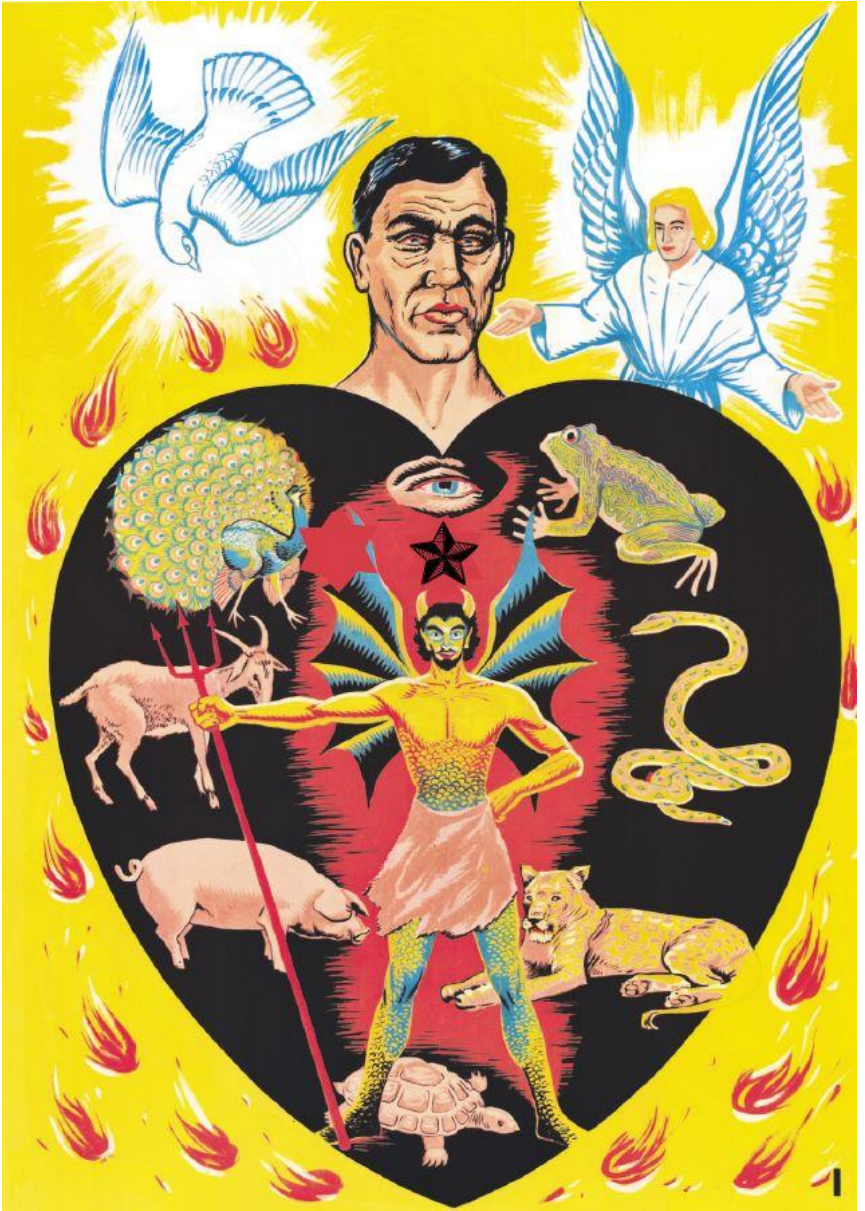
“Harrin varðar væl yvir øllum heiminum fyri at geva teimum styrki, hvørs hjarta er Honum trúføst.” (2. Krønikubók 16,9).

„Hann hyggur at hvørjum stigi, sum menn taka. Tað er einki myrkur, sum er nóg myrkt til at goyma ein syndara fyri Gudi.” (Job 34,21-22).

“Men Jesus hevði ikki álit á teimum, tí at hann kendi tey øll.” (Jóh. 2,24).

Tí „sæl eru tey, hvørs syndir eru fyrigivnar, hvørs misgerðir eru fyrigivnar. Sælur er tann maður, sum Harrin ikki ákærir fyri at gera órætt, og sum er leysur av øllum svikum.” (Sálmur 32,1-2).

1. HJARTA SYNDARANS.

Henda myndin vísir hjartað hjá einum verðsligum syndafullum manni ella kvinnu, sum í Bíbliuni verður lýst sum ein syndari. Ein syndari er ein, sum er stýrdur av tí ónda í hesum heimi og av natúrligu ynskjunum

og tráanunum í menniskjansligu náttúruni. Henda myndin er ein sonn mynd av hjartanum sum Gud sær tað. Tey blóðreyðu eyguni tosa um rúsdrekka sum lýst í Orðtøkunum 23,29-33: “Vís mær onkran, sum drekkur ov nógv, sum skal royna onkran nýggjan drykk, so skal eg vísa tær ein eymligan og harman um seg sjálfvan, sum altíð ger ónáðir . og altíð at klaga. Eyguni eru blóðug, og hann hevur bløðrur, sum kundu verið sloppin undan. Lat ikki vín freista teg, hóast tað er ríkt reytt, hóast tað glitrar í koppinum, og tað gongur snøgt niður. Morgunin eftir fert tú at kenna teg sum um tú hevur verið bitin av eini eitrandi slangu. Undarlig sjónarmið koma fram fyri eygunum, og tú fært ikki hugsað ella tosað greitt.”

Undir høvdinum á hesi myndini sæst menniskjans hjarta upptikið av ymiskum djórum. Djórini tosa um tær mongu ymisku syndirnar í mannahjartanum, eins og hjartað er miðdepilin og gróðrarstaðurin hjá okkara syndum. Gud sigur okkum við munni Jeremia profeti sínum, at “Eingin kann skilja menniskjans hjarta. Tað er einki annað so svikaligt; tað er ov sjúkt til at verða grøtt.” (Jeremias 17:9)

Hetta staðfestir Jesus sjálvur við at siga: “Tí at innanífrá, úr hjarta menniskjans, koma tær óndu

hugsanir, sum föra hann til at gera siðleyst; at ræna, drepa, dríva hor, vera bráðfeingis og gera alskyns ilt; svik, ósømi, òvundsjúka, ærumeiðing, stoltleiki og fávitska - alt hetta ónda kemur innan úr menniskjanum og ger hann óreinan.” (Mark. 7,21-23)

Páfulin: Meðan vakurleikin hjá páfuglinum er beundraður av øllum, her í menniskjans hjarta, tosar hann um stoltleikasyndina. Lucifer, sum einaferð var Guds serligi ljóseingil, misti sína støðu av stoltleika og gjørdist so fíggindi Guds - djevulin. (Jesaja 14,9-17; Ezekiel 28,12-17).

Stoltleiki kemur úr sjálvum miðdeplinum í helviti, og avdúkar seg á mangan hátt. Summi fólk eru stolt av sínum ríkidømi, sínum útbúgvingarstøði; smart klæðir, sum tey avdúka kroppin á ein skammarleysan hátt; at vera í jinglandi prýði, armbondum, ringum o.s.fr., sum so greitt er lýst í Jesaja 3,16-24. Summi eru stolt av

sínum forfedrum, tjóðskapi, mentan, ítrótti o.s.fr., og gloyma, at “Gud stendur ímóti teimum stoltu, men vísir teimum eyðmjúku náði.” (1 Pætursbræv 5,5). Gud hatar stoltleika og sjálvstýdning (Orðtøkini 8,13). „Stoltleiki førir til oyðilegging, og øvund til fall.“ (Orðtøkini 16,18).

Geitin ímyndar likamlig ynski, siðloysi og hor. Syndirnar, sum eru nevndar her, eru vaksnar í hesum nútímans, men seinastu døgum, í so stóran mun, at vit noyðast at viðganga sannleikan í orðum Jesusar fyri næstan 2 000 árum síðani. Hann spáddi, at síðstu dagarnir fóru at vera sum dagarnir hjá Sodoma og Gomorru. Ikki bara hevur hesin syndarligi livihátturin gripið menn og kvinnur og komið inn í heimið hjá trúarfólki og stovnum, skúlum og hostellum, men hesin óndskapur skammarleyst og á ein smáligan hátt inn í hjørtuni á fólki. Tað kemur inn við biografum, sjónleikarhúsum, óseriøsum bókmentum og á so

nógvan annan hátt, at tað, sum Gud kallar synd, verður hugt at sum nútíðar moralur. Milliðir av ungum mynda sína hugsjón um eitt hugsjónarligt lív úr biografunum og skaldsøgunum, bert fyri at koma í trupulleikar, skomm og angur. Siðaleysir og leysligir sjónleikarar og sjónleikarar gerast hetjur og hetjur hjá yngra ættarliðnum. Eisini dansihølini eru sera ofta alistøðini hjá siðloysi. Guds hetjur í reinleikanum, sum Jósef (1. Mósebók 39) og aðrar, verða ikki longur tiknar sum dømi. Sjálvt tann gamli zulu-heidningurin, sum vildi drepa ein hormann ella hordóm, kundi læra okkara sokallaða siðbundna ættarlið eina læru og standa upp ímóti okkum í fordøming á dómadegi. Gud biður okkum ikki spæla við siðloysi, men halda okkum frá tí. „Ein og hvør onnur synd, sum menniskja ger, ávirkar ikki likam hansara; men tann, sum er sekur í kynsligum siðloysi, syndar móti sínum egna likami. Veitst tú ikki, at likam títt er tempul Heilaga Andans, sum býr í tær og sum Gud gav tær? Tit hoyra ikki tykkum sjálvum, men Gudi.“ (1. Korintbræv 6,18,19); „So um nakar oyðileggur tempul Guds, skal Gud oyðileggja hann. Tí Guds tempul er heilagt, og tit eru sjálvir tempul Hansara.“ (1. Korintbræv 3,17).

Svínið talar um syndirnar av drykkjuskapi og drykkjuskapi. Tað er eitt skitið djór, sum spent svølgir alt, sum kemur á sín veg, reint ella skitið. Eitt syndarligt hjarta gloypir á sama hátt hvørt siðleyst uppskot, útrykk, mynd, bókmentir o.s.fr. Kroppurin, sum er ætlaður at vera tempul hins livandi Guds, verður gjørdur óreinur av skaðiligum mati og skitnum vanum sum royking ella tygging av tubbaki, nýtslu av opium og skaðiligum rúsevnum og tablettum osfr. rúsevni hevur gripið menn og kvinnur sum ongantíð áður. Bert kraft Guds kann frígera slík fátæk tubbaksoffur og djevulsins trælir. Meðan tey flestu trúgvandi fólk ikki tora at roykja í einum kirkjubygningi, og halda tað vera næstan eina háðing móti Gudi, so hava tey tó ongan iva um at skitna gjøgnum hetta stinkandi illgresið, tað, sum í roynd og veru er Guds tempul, t.e. „Tit vita,“ sigur Paulus ápostul, „at tit eru Guds tempul, og at Guds andi býr í tykkum! So um

nakar oyðileggur Guds tempul, so oyðileggur Gud hann.“ (1. Kor. 3,16,17; 6,18,19).

Ein bráðfeingis persónur er hatursligur ella einki verður í Guds eygum. Vit eta fyri at liva; vit liva ikki fyri at eta. Hungurin kann mettast við at eta heilsugóðan mat, men grýtan fer altíð at rópa: “Gev, gev!”

Gríðin verður ongantið nøktað, verður ongantið fyllt. Sambært lógini í Gamla Testamenti skuldi ein glútur og ein drykkjumaður steinast til deyðis (5 Mós 21,18-21). “Tungdrykkjarar og ein glutton verða minkað til fátækradømi. Um tað einasta tú gert, er at eta og sova, so verður tú skjótt í klæðum.” (Orðtøkini 23,21). Minnist til, at ein vísur ríkur maður, gløðingur og trælur hjá sínum lyndum, doyði og fann seg í helviti í stórari pínu. Tað ónda við drekkamunni nýtist næstan ikki at nevna. Tað er bara ov kent til at taka lætt. Gud sigur okkum greitt í orði sínum, at eingin drykkjumaður skal eiga Guds ríki. Øl er ikki nakar matur, tað er ein drykkur, sum forvirra og ávirkar sinnið, soleiðis at tey, sum drekka tað, virka fávitskt. Tey gerast ósiðbundnir og drepa enntá og myrða hvønn annan, sum tey annars ikki høvdu gjørt. „At drekka ov nógv ger teg harðan og býttan. Tað er býtt at gerast fullur.“ (Orðtøkini 20,1).

Tey, sum gera og selja sterkan drykk, eru eins sekir fyri Gudi, tí Gud sigur: “Tú ert dømdur! Hetjur í víNFLøskuni! Tolin og óttaleysur, tá tað kemur til at blanda drekka!” (Jesaja 5,22). “Tú verður dømdur, um tú gevur næsta tínum vín, til teir eru fullir.” (Habakkuk 2,15). „Vissuliga veitst tú, at hinir óndu ikki skulu eiga Guds ríki. Lumpa tykkum ikki; fólk, sum eru siðleyst, ella sum tilbiðja avgudar, ella eru hormenn, ella sum eru samkynd pervertar, ella sum stjála, ella eru bráðfeingis, ella eru drykkjumenn, ella fólk, sum skelda onnur, ella eru tjóvar - eingin av hesum skal eiga Guds ríki. ” (1. Korintbræv 6,9,10).

Syndirnar í okkara menniskjansligu náttúru eru ómissandi. Hetta eru nøkur av teimum: „siðloysi, skitnar og ósømiligar gerðir, avgudartilbiðjan og galdskapur. Fólk gerast fíggindar og tey berjast; tey gerast øvundsjúk, ill og ambitiøs. Tey skiljast í flokkar og bólkar; teir eru øvundsjúkir, gerast fullir, hava orgiir og gera annað sum hetta. Tey, sum gera hetta, skulu ikki eiga Guds ríki.” (Gal. 5,19-21). “Ver ikki fullur av víni, tí at tað bara oyðileggur teg; í staðin, verð fyllt av Heilaga Andanum.” (Efesusbrævið 5:18)

Jesus gevur øllum, sum tysta eftir andaligum viðurskiftum, fylgjandi boð. “Tann, sum er tystur, skal koma til mín og drekka.” (Jóh. 7,37,38). “Komið øll, sum tysta - her er vatn! Kom, tit, sum ikki hava pengar - keyp mais og et! Koma! keyp (andaligt) vín og mjólk - tað fer einki at kosta tær!” (Jesaja 55,1). “Tann, sum drekkur tað vatnið, sum eg skal geva honum, verður aldri tystur aftur. Vatnið, sum Eg skal geva honum, skal verða í honum ein kelda, sum veitir honum lívgevandi vatn og gevur honum ævigt lív.” (Jóh. 4,14).

Skjaldbøkan tosar um leti, sløvni at lýða og trolskap. Uppreistur er líka ringur sum gandadómur (1. Sám. 15,23). “Ein latur maður, sum noktar at arbeiða, drepur bara seg sjálvan, tað einasta hann ger, er at hugsa um, hvat hann vil hava.” (Orðtøkini 21,25-26). Jósva mátti siga við ísraelsmenn: „Verið ikki her og gerið einki; skundur! Far víðari inn og tak tað yvir!” (Dómarabókin 18,9). Menniskjansliga náttúran er

sera dovin og sein at fáa Guds ting. Jesus segði: “Ger títt besta at fara inn gjøgnum hinar trongu dyrnar.” (Lukas 13,24). “Tann, sum leitar, finnur.” (Matt 7,8). „Himmiríkið hevur verið fyri harðligum álopum, og harðligir menn royna at taka tað.“ (Matt 11,12)

Óansæð viðvíkjandi frelsu og andaligu vælferð okkara sálum førir til ævigan deyða. Tað forðar okkum í at biðja, leita eftir Guds djúpu ting og í at taka ímóti Guds ríku lyftum. Tað førir til oyðilegging. Tá Gud talar til tín, og eggjar tær til at geva hjarta títt til hansara í dag, sigur djevulin við teg, at tú skalt gera tað í morgin. Hann kundi sagt við teg, at tú skalt gera tað onkran annan hóskaði dag, sum tíverri, kanska ongantið kemur; og tú skalt doyggja uttan frelsu og uttan Kristus. Gud sigur: “Um tit hoyra Guds rødd í dag, so ver ikki treiskir, sum forfedrar tykkara vóru, tá teir gjørdu uppreistur móti Gudi.” (Hebreatrabrævið 3,7-8). Hvussu nógv fólk eru deyð andaliga við at útseta frelsuna til onkran hóskaði dag, sum ongantið kom? Dagurin í morgin er ikki tín.

Skeljan á skjaldbøkuni verður ofta brúkt av heksulæknum til at røkja heksadóm. Tað vísir her á syndina at líta á gandaverk og at praktisera tað, ella spádóm, ella galdur, ella voodoo, í staðin fyri at líta á

tann livandi Gud. Serliga í royndartíðum og sjúku, líðing og sorg, fáa vit boð um at heita á tann livandi Gud, sum er til reiðar at hjálpa, í staðin fyri at líta á góða ella ólukku. “Harrin leiðir menniskjað tann vegin, hann skal ganga.” (Sálmur 37,23). “Er tað nakar, sum er sjúkur? Hann skuldi senda boð eftir teimum kirkjuelstu, sum skulu biðja fyri honum og gníggja olivenolju á hann í Harrans navni. Henda bønin, sum verður hildin í trúgv, fer at grøða tann sjúka. Harrin skal geva honum heilsu aftur, og tær syndir, hann hevur gjørt, verða fyrigivnar. Játtað tí syndir tykkara hvør fyri øðrum og biðið hvør fyri øðrum, so at tit skulu verða frísk.” (Ják 5,14-16). Gud gav ísraelsmonnum boð og segði: “Ofrið ikki børn tykkara í eldinum á altartalvum tykkara; og lat ikki fólk títt spáa, ella leita eftir spádómum, ella brúka trøll ella sjarmur, ella ráðføra seg við spádómar. Lat tey ikki ráðføra seg við andar teirra deyðu, eitt nú spiritismu. Harrin, Guð tín, hatar fólk, sum gera hesar andstyggiligu gerðir.” (5 Mós 18,10-12). “Uttan fyri (himmalska) býin eru pervertir og tey, sum gera galdur, tey siðleysu og drápsmenninir, tey, sum tilbiðja avgudar, og tey, sum eru lygnarar bæði í orðum og gerðum.” (Opinberingin 22,15).

Far ekki eftir ráðum hjá fólki, sum spyrja andar teirra deyðu. Gert tú tað, verður tú rituelt óreinur. Eg eri Harrin, Gud tykkara.” (3 Mós 19,31). - Men fólk vilja siga tær, at tú skalt biðja um boð frá spádómum og miðlum, sum tjúkka og mumla. Tey siga: „Fólk skulu jú biðja um boð frá andunum og ráðføra seg við tey deyðu vegna tey livandi.“ Tú skalt svara teimum: „Hoyrið tað, sum Harrin lærir tykkum! Lurta ekki eftir miðlum - tað, sum teir siga tær, gagnar tær einki.“ (Jes. 8,19-20).

Meðan tú lesur hesa lítlu bókina, tosar Gud til tín og kallar teg at venda tær frá tínum syndum og at geva títt lív til hansara. Andin hjá skjaldbøkuni, sum er í hjartanum, gevur alskyns uppskot til tín um at útseta at taka hesa avgerðina, og roynir at fylla hjartað við ótta. “Hvat fara mín familja, mínir vinir og onnur fólk at siga, um eg verði ein sannur kristin? Hvat verður, um eg ikki longur kann taka lut í dansunum, veitslunum og verðsligum skemti?” Í staðin fyri at síggja tað stóra ríkidømið í Kristi Jesusi, hansara undurfulla frið, hansara gleði, sum orð ikki kunnu siga, hansara dýrd, ævigt lív so fult av eydnu, so byrjar tú at síggja alt tað, sum tú kanska misti. Tú sært tey tingini, tú mást geva upp, tá tú loyvir Kristusi at koma inn í títt hjarta. Óttin fyri menniskjum eins og óttin fyri deyðanum heldur teg

vera træl hjá djevlinum. Men Kristus kom at loysa tey, sum vóru trælir alt lívið, vegna ótta teirra fyri deyðanum. (Hebrearabrævið 2,14-15). Andin av sløvni at vera lýðin ger teg so treiskan, at hjartað verður eins hart og skeljan á skjaldbøkuni.

Leopardurin er eitt sera grimt djór. Hatur, vreiði og ringt lyndi ráða ofta í menniskjans hjarta og føra mangan til dráp. Tú kanst royna og enntá megna at stýra tínum ringa lyndi, til tað brestur út í øllum sínum øði. Tað er betri at viðganga, at tað liggur í hjartanum, og biðja Jesus um at seta teg í frælsi. „Gev ikki upp í vreiði; tað førir bara til trupulleikar.“ (Sálmur 37,8). „Vreiði er grimm og oyðileggjandi.“ (Orðtøkini 27,4). „Halt tamarhald á lyndinum; tað er býtt at goyma vreiði.“ (Prædikarin 7,9), “Slepp tær av við vreiði.” (Kolossebrævið 3:8)

Nógvir ræðuskítar drekka fyri at eggja sær til at fremja onkra ónda gerð ella hevnd, men tað er „sum vín, sum er gjørt úr ormaeitri“. (5 Mós 32,33). Hevnd er søt fyri tað syndiga hjartað, men Gud er tann, sum revsar alla skeivt. Jesus segði: “Elska næsta tín, sum tú elskar teg sjálfan” (Mark. 12,31) og “Elska fíggindar tínar.” (Matt 5,44). Gud lovaði at fyrigeva tað skeiva, sum vit hava gjørt, um vit fyrigeva øðrum fyri tað skeiva, sum tey hava gjørt okkum. (Matt 6,12). Ein ørkymlandi, knurrandi andi er hataður av Gudi. Ógvusliga tráanin eftir blóðútláti og kríggi er í hjartanum á menniskjanum, og tí skal veruligur friður fáast í hjartanum, um hann skal vara.

Ormurin lumpaði Evu í Edens urtagarði og sló upp tað søta felagsskapin og vinalagið við Gud. Satan var sera øvundsjúkur móti Ádami og Evu, tá ið hann sá tey sum stjórnarar yvir heiminum, liva í fullkomnum einleika við Gud, taka hansara pláss. Av øvundsjúku

ætlaði Satan teirra oyðilegging, og tað eydnaðist at bróta teirra undurfulla vinalag og lív við Gud. Sama djevulska øvund og øvund í mannahjartanum oyðileggur eydnuna í hjørtunum á nøkrum, tá tey síggja onnur eru glað og liva væl. Øvundsjúka fær óndar tankar inn í hjartað fyri at oyðileggja eydnuna hjá øðrum, og kann enntá føra til dráp. Hetta er serliga galdandi í nøkrum hjúnalagi. “Maðurin er ongantíð meira illur enn tá ið hann er øvundsjúkur; hevnd hansara kennir ikki mørk.” (Orðtøkini 6,34). Í vinnuni eins og í øllum øðrum økjum elvir tað til óteljandi líðing og hatur. Sjálvt kristnir arbeiðsmenn, prædikarar og tænarar eru ikki leysir av øvundsjúku, skuldi Gud brúkt ein annan av sínum tænarum meira enn seg sjálvan. Tey skulu støðugt vera á varðhaldi, og fylt við tí reina kærleika Guds, sum hann hevur helt út í hjertu okkara við Heilaga Andanum. (Rómbævið 5,5). Um ikki, so verður teirra nytta fyri Gudi og teirra tænasta spilt av einum øvundsjúkum náttúru.

Froskinn talar her um syndir grýðnar ok peningalsku er uppruna til allra illa. (1 Timoteusbræv 6,10). Ávísir froskar í Kongo eta maur í hundraðtals, til teir spreingjast og doyða. Ein bráðfeingis persónur er ikki fúsur at lata hondina upp fyri at hjálpa fátækum og neyðstøddum. Tey royna av øllum alvi, erlig og óerlig, at fáa meira av ríkidøminum í hesum heimi. Jesus segði sjálvur: “Savna tykkum ikki ríkidømi her á jørðini, har múggjabitar og rustur oyðileggja, og ránsmenn bróta inn og stjala. Heldur savna tykkum ríkidømi í himli, har múggjabitar og rustur ikki kunnu oyðileggja, og ránsmenn ikki kunnu bróta inn og stjala. Tí at hjarta títt skal altíð vera har, sum ríkidømi títt er.” (Matt 6,19-21). Akan og familja hansara vórðu steinaðir, tí hann elskaði gull og silvur og klæðir. (Jósva 7). Judas Iskariot, lærusveinur Jesusar, hongdi seg sjálván, tí pengakærleikin fekk hann at svíkja sín Harra og Meistara. Tað eru ikki pengarnir, sum eru óndir,

heldur ekki gullið, men kærleikin til pengar, sum liggur fjaldur í mannahjartanum.

Túsundtals menn og kvinnur av øllum flokkum og rasum oyðileggja sítt lív og lívið hjá familjuni av tí ógvusliga ynskinum um at fáa stórt og knappligt ríkidømi. Teir gera tað við happing og veddingar fyri stórar peningaupphæddir á hesta- og hundakappingum v.m.

Hugurin at gerast ríkur uttan stórvegis trupulleikar førir til stjól og dráp umframt sjálmorð. Kærleiki til pengar og grýta hava nógvar fylgjarar, eitt nú kærleiki til frægd ella vald. Tað kann vera politiskt vald at ráða yvir øðrum, fíggjarligt vald at kúga tey fátøku ella enntá átrúnaðarligt vald. Tey eru meira umhugsað fyri navninum á eini kirkjuskipan enn fyri Gudi, og eru ósamd um nakað Guds barn, sum hevur dirvi at fylgja Kristi uttan at hoyra til hansara serligu kirkju. (Markus 9,38). Jesus segði: „Varið tykkum og varið tykkum fyri øllum sløgum av grýtu, tí tað sanna lívið hjá einum menniskja er ikki gjørt av tí, sum hann eigur, líkamikið hvussu ríkur hann so er.“ (Lukas 12,15). Søgan um ríka mannin er søgd soleiðis: “Tað var einaferð ein ríkur maður, sum hevði jørð, sum bar góðan grøði. Hann fór at hugsa við sær sjálvum: „Eg havi

ongastaðni at goyma alla mína grøði. Hvat kann eg gera? Hetta skal eg gera,“ segði hann við seg sjálvan; „Eg skal ríva fjós míni niður og byggja størri, har eg skal goyma mítt mais og allar aðrar vørur. Tá skal eg siga við meg sjálvan, Hepni maður! Tú hevur alt tað góða, sum tær tørvar í nógv ár. Tak lívið róligt, et, drekk og hugna tær!“ Men Gud segði við hann: „Tú býttur! Júst hetta kvøldið noyðist tú at geva lív títt; hvør skal tá fáa alt hetta, sum tú hevur goymt tær sjálvum?“ Soleiðis er tað við teimum, sum savna sær ríkidømi, men sum ikki eru rík í Guds eygum.“ (Lukas 12,16-21).

„Hvat gagnar tað menniskjanum, at hann vinnur allan heimin, men missir lív sítt? (Markus 8,36). “Og so sigi eg við teg, at tú ikki skalt stúra fyri matinum, sum tú skalt hava fyri at vera á lívi, ella um klæðini, sum tú skalt hava til kroppin. Ver heldur umhugsaður um Hansara ríki, og Hann skal útvega tær hesi tingini. Tí at hjarta títt skal altíð vera har, sum ríkidømi títt er.” (Lukas 12,22-34).

Satan, faðir alla lygn og teirra, sum siga lygnir, hann er tann, sum yvirtalar okkum til synd, og er høvdingi hjartans. Jesus segði: “Tit eru børn faðirs tykkara, djevulsins, og tit vilja fylgja ynskjum faðirs tykkara. Hann var frá byrjan drápsmaður og hevur ongantið verið á sannleikans síðu, tí eingin sannleiki er í honum. Tá ið hann sigur lygn, ger hann bert tað, sum honum er natúrligt, tí hann er lygnari og faðir at øllum lygnum.” (Jóh. 8,44). Ein lítil lygn er líka ring sum ein stór lygn. Tað eru lygnir, sum verða tosaðar, skrivaðar ella gjørdar gjøgnum okkara gerðir. Ein hyklari er lygnari, tí í veruleikanum ger hann sum um hann er tað, hann ikki er. Gud kann ikki lúgva - heldur ikki ein kristin (Tit 1,2). “Um vit so siga, at vit hava samfelag við hann, men samstundis liva í myrkrinum, so lúgva vit bæði í okkara orðum og í okkara gerðum.” (1. Jóh. 1,6). “Men uttan fyri (himmalska) býin eru tey pervertir og tey, sum gera galdur, tey siðleysu og tey, sum

drápa, tey, sum tilbiðja avgudar, og tey, sum eru lygnarar bæði í orðum og gerðum.” (Opinberingin 22,15). Gud hatar eitt vitni, sum sigur eina lygn eftir aðrari. (Orðtøkini 6,16,19).

Stjørnan talar um samvitskuna í hjartanum á hvørjum manni. Her er tað skitið og ónt, helst deytt gjøgnum áhaldandi og tilætlaða synd. Tað er blindað og syndarligt, so at tað ikki longur kann døma sínar egnu gerðir. Hendan ónda samvitskan kann onkuntíð vera still, onkuntíð órógvað. Tað ákærir, tá tað skal umbera, og tað ákærir, tá tað skal ákæra. Tað kann vera deytt, sum brent við einum heitum jarni, og hava mist allan vit og kenslu. Tað hendir við at sleppa trúnni og lýða lögnum andum. Tað er at fylgja læruni hjá illum andum, og at lurta eftir lærum, sum svikaligir lygnarar breiða út. (1 Timoteusbræv 4,1-2; Hebrearabrævið 10,22).

Guds eyga sær alt, sum gongur fyri seg í hjartanum. Einki kann fjalast fyri Hansara logandi eyga, og tí veit og sær Hann allar loyniligar hugsanir og ætlanir í hjartanum. Um tú gert tínar óndu gerningar í myrkastu nátt, í tjúkkasta skógi, í djúpastu gjógv ella hvar tað so er, so sær Gud tað. (Eyguni á hesum myndunum eru eisini samd við andlitsbráið á manninum).

Tær smáu eldtungurnar kring hjartað vísa kærleika Guds kring tað syndarlíga hjartað. Meðan Gud hatar synd elskar Hann menniskjað. Hann vil ikki hava ein syndara deyða, men at hann skal venda sær frá syndum sínum og liva (2. Pæt. 3,9). Jesus kom at frelsa syndarar. Stór gleði er í himli um ein syndara, sum angrar. (Luk. 15,7). Tær smáu eldtungurnar tala

eisini um blóðið hjá Jesusi Kristi, “lambi Guds, sum tekur burtur synd heimsins.” (Jóh. 1,29).

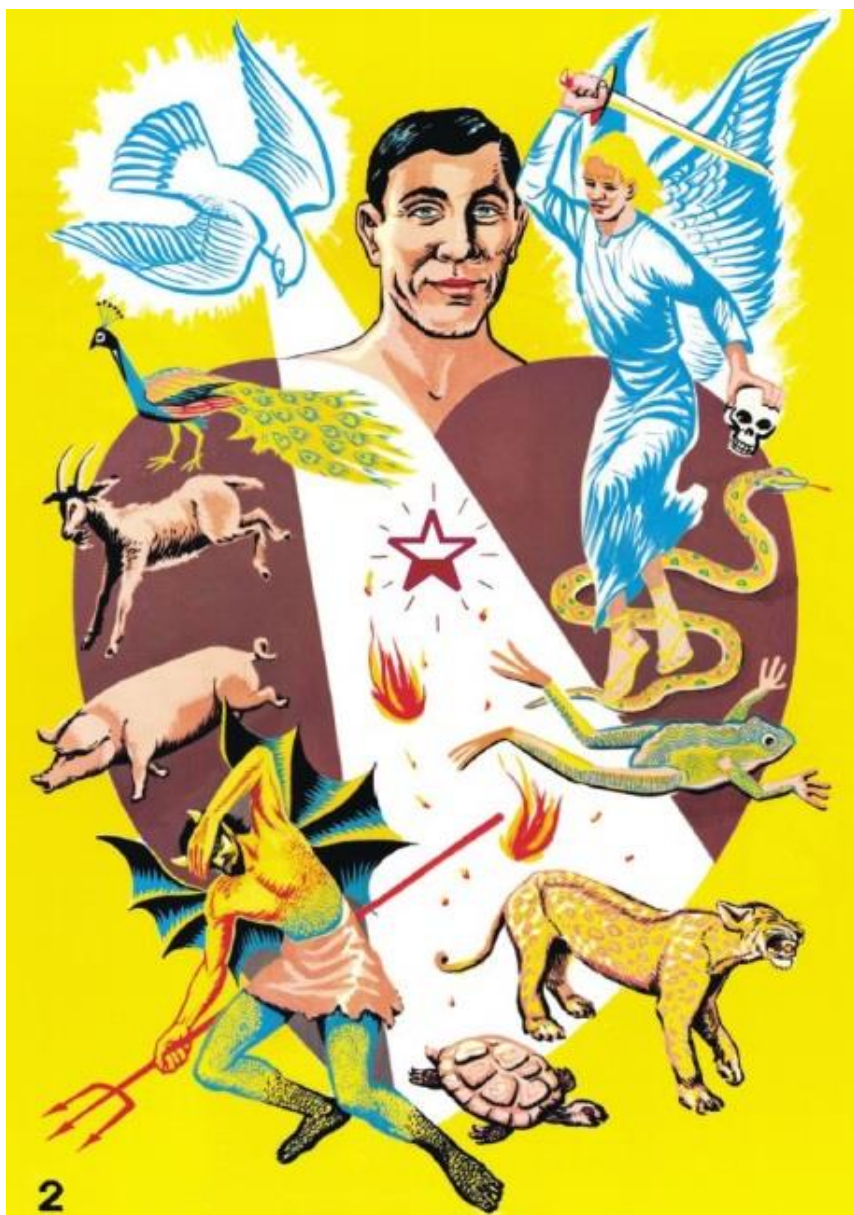
Eingilin umboðar Guðs orð. Gud vil tala til tey, sum eru svikin og bera tungar byrðar av synd. Hann vil hava tey at venda sær frá sínum syndarligu vegum og lata Guds ljós og kærleika koma í hjørtu teirra.

Dúgván er eitt tekin um Heilaga Andan, Andan, sum avdúkar sannleikan um Gud, um synd og tað, sum er rætt, og um Guds dóm. (Jóh. 15,26). Heilagi Andin sæst her uttan fyri menniskjahjartað. Hann kann ikki liva, har syndin ræður.

Skal myndin av hesum hjartanum vera tann sama sum støðan í tínum hjarta, so róp til Harran og opna hjarta títt fyri honum. Lat ljós hansara orði lýsa inn í hjarta títt. “Trúgv á Harran Jesus, so skalt tú verða frelstur.” (Áp. 16,31). Gud er fúsur, ja, hann hevur lovað at broyta títt hjarta, at geva tær eitt nýtt hjarta og eitt nýtt sinn. (Ezekiel 11,19). Hetta er greitt frá á aðru myndini.

2. HJARTAÐ SANNFERÐ UM SYND.

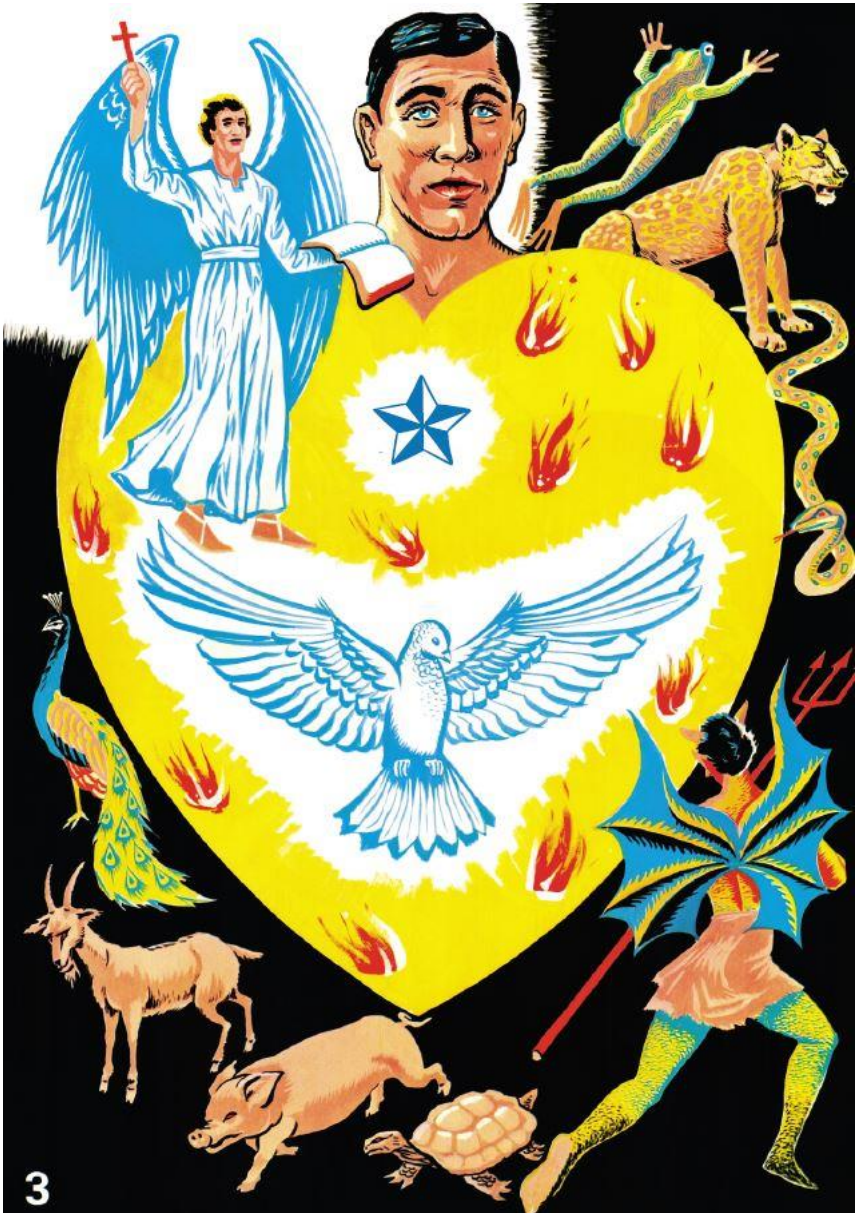
Hendan myndin vísir eitt umvendandi hjarta, sum er farið at leita eftir Gudi. Eingilin heldur í svørðinum, Guds orð, sum er „livandi og virkið, hvassari enn nakað tvíeggjað svørð. Tað sker heilt ígjøgnum, til har

sál og andi mótast, til har liðir og mergur koma saman. Tað dómir ynski og tankar menniskjans hjarta.“ (Hebreatrabrævið 4,12). Orð Guds minnir hann á, at “syndin rindar sína lön - deyðan” (Rómbævið 6,23) og at “ein og hvør skal doyggja einaferð, og síðani verða dømdur av Gudi.” (Hebreatrabrævið 9,27). Staðið hjá syndaranum og vantrúgvandi skal vera í vatninum, sum brennur av eldi og svávuli.” (Opinberingin 21,8).

Í hinari hondini heldur eingilin í einum skalla. Hetta er fyri at minna syndaran á, at vit øll skulu doyggja. Okkara likam, sum vit elska so nógv, klæða, nøra og fríðka, geva slíka umsorgan og gætur fyri at nøkta hansara ynski og longsul, fer at doyggja og rotna, og ormarnir vilja oyðileggja hann, meðan okkara sál og andi liva um allar ævir . Tað skal ein dag koma fyri Kristusi, at verða dømt av Honum. (2. Kor. 5,10). Her síggja vit syndaran byrja at leggja til merkis Guds boðskap og at lata hjarta sítt upp fyri kærleika Guds. Heilagi Andin byrjar at lýsa inn í tað myrka og syndiga hjartað. Guðs ljós kemur í hansara hjarta at reka alt myrkur burtur. Tá Guds ljós kemur inn, noyðist myrkrið at fara. Syndin, sum her lýst av øllum teimum ymisku djórunum, noyðist at fara. Loyv tí, góði lesari, Jesus, heimsins ljós, at koma inn í títt hjarta, og myrkrið og myrkursins óndu gerðir mugu fara úr

hjartanum, sum víst á hesi myndini. Jesus segði: “Eg eri ljós heimsins. Tann, sum fylgir mær, fær lívsins ljós og aldri skal ganga í myrkrinum.” (Jóh. 8,12). Tað fer ongantið at eydnast tær at reka synd úr hjarta tínum við tínum egnu átøkum, tínum egna vísdómi ella við fólksins vísdómi. Tann lættasti, tryggasti, skjótasti og mest effektivi og einasti mátin, er at lata Jesus, Ljósið, koma inn. Myrkrið, sum er syndin, skal fara. Mánin og stjørnurnar kunnu geva okkum onkra hjálp eina myrka nátt, men tá sólin er komin upp, tá hvørvur myrkrið eins væl og tey smærru ljósini. Jesus er rættvísissól. Tá ið hann fór inn í templið í Jerúsalem, rak hann út øll tey, sum keyptu og seldu har. Hann kollvelti borðini hjá peningavekslarum og stólunum hjá teimum, sum seldu lunda. Hann segði: „Tað er skrivað í skriftunum, at Gud segði: ‘Tempul Mítt skal kallast bønhus.’ Men tit gera tað til goymslu hjá tjóvum!” (Matt 21,13). Hjarta títt er ætlað at vera Guds hús, Guds tempul. Hann vil liva í tí, gera tað vakurt, fylla tað við ljósi, kærleika og gleði. Jesus kom ikki bara fyri at fyrigeva okkum syndir okkara, men hann kom fyri at frelsa okkum og seta okkum leys frá syndarinnar valdi og yvirvaldi. “Um Sonurin (Jesus) ger tykkum fríar, so verða tit veruliga fríir.” (Jóh. 8,36).

3. TAÐ UMVENDANDI HJARTA.

Henda myndin vísir okkum hjartastøðuna hjá einum veruliga angrandi syndara. Hann sær nú stórleika og ræðuleika av sínum mongu syndum, sum Jesus doyði fyri á krossinum. Sum hann sær krossin, sum eingilin,

Guðs orð, vísir honum, brýtur tað hansara nú sorgblíða hjarta. Hann er rørdur av djúpum, inniligum angri og sorg um sínar mongu syndir. Tá ið hann sær tann stóra kærleikan hjá Gudi, sum verður vístur í Kristi Jesusi, bráðnar hesin kærleikin hjarta hansara, serliga tá hann byrjar at fata, at Jesus Kristus, sonur Guds, kom at taka burtur hansara mongu syndir. Hann var fúsur at doyggja í hansara stað á krossinum.

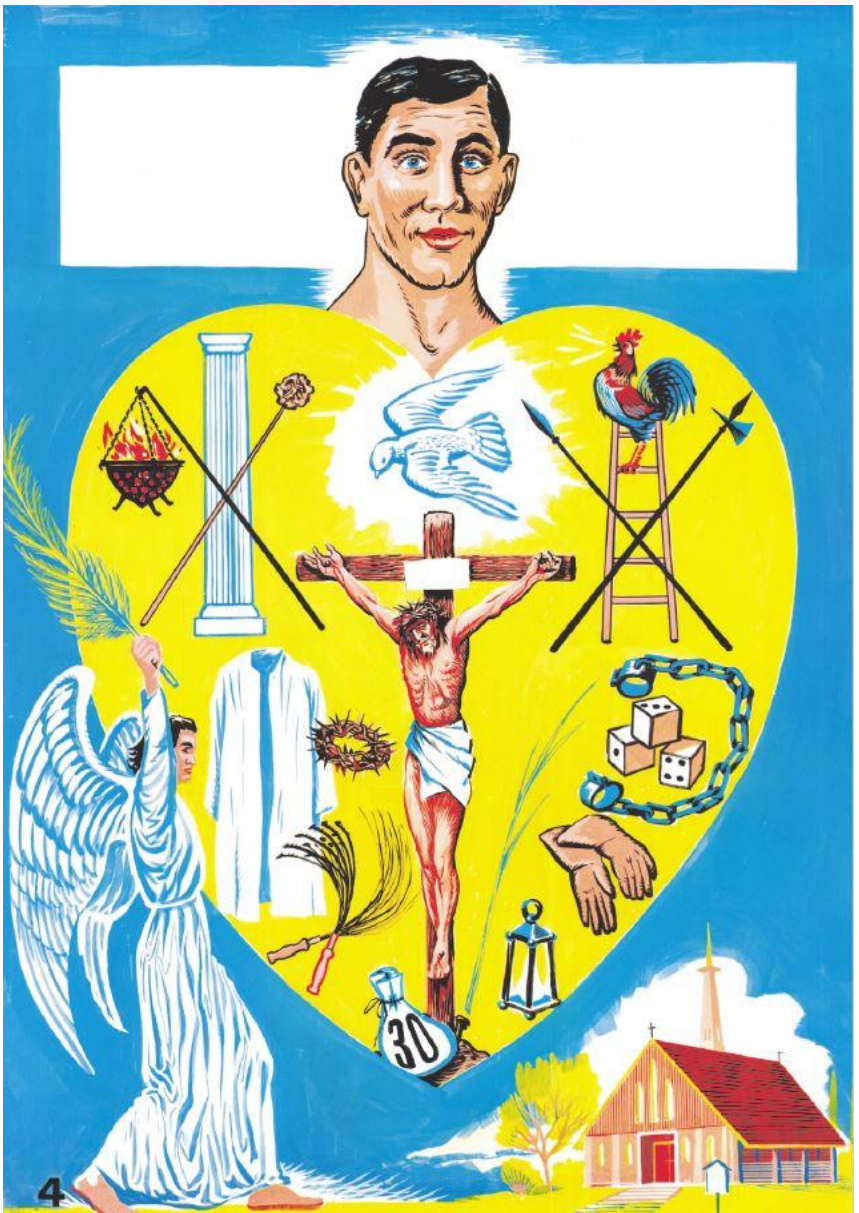
At Jesus varð pískaður, tornkrúnaður, fekk negl koyrd ígjøgnum hansara hendur og føtur og doyði á einum krossi fyri okkara syndir, er borið heim týðiliga og djúpt til tann angrandi syndaran, sum fullkomiliga broytir hansara hjarta og lív. Tá hann lesur Guds orð, har hann sær seg sjálfan sum í einum spegli, ger hann meira og meira vart við, hvussu langt hann hevur vent sær frá Gudi og verið ólýðin hansara boðum. Hann verður yvirtikin av kenslum av stórari sorg og sorg, og meðan hann við tárur og beiskum gráti úthellir hjarta sítt fyri Gudi, nærkast Jesus honum. Kærleiki og friður Guds koma inn í hjarta hansara, tá ið hann byrjar at fata, at „blóð Jesusar, sonar Hansara, reinsar okkum frá allari synd“. (1. Jóh. 1,7). “Skapa mær eitt reint hjarta, Gud, og legg nýggjan og trúligan anda í meg.” (Sálmur 51,10). Aftur sigur Guds orð: „Eg eri glaður fyri tey, sum eru eyðmjúk og angrandi, sum óttast meg

og lýða mær.“ (Jesaja 66,2). Heilagi Andin ger honum orðini hjá Jesusi greitt: “Dir, sonur mín (dóttir)! Syndir tínar eru fyrirgívnar.” (Matt 9,2). Meðan hann enn hyggur at krossinum og á Jesu blóð, sum varð úthelt á krossinum, og trýr, at alt varð gjørt fyri hann, byrjar hann at fata, at syndarbyrðin er tikin burtur, tí Jesus hevur tolið líðingina . Tað átti at verið okkara. “Fyri av syndum okkara varð Hann særdur, sligin fyri tað ónda, sum vit gjørdu,” og “Harrin læt revsingina falla á Hann.” (Jesaja 53).

Heilagi Andin og kærleiki Guds taka ræði á tí reinsaða hjartanum. Sum hann trýr á Jesus, ger hann vart við, at syndir hansara eru fyrirgívnar, og so finnur hann vissuna í hjartanum um, at blóð Jesusar, sonar Guds, hevur reinsað hann frá allari synd. (1. Jóh. 1,7). Hann er nú vísur í, at ein og hvør, sum trýr á Jesus, ikki doyri (andaliga), men fær ævigt lív. (Jóh. 3,16). “Tí við offurdeyða Kristusar eru vit frígjörd, tað vil siga, at syndir okkara eru fyrirgívnar.” (Efesusbrævið 1,7). Syndarligu ynskini í menniskjansligu náttúruni hava nú givið pláss fyri einum djúpum ynski um at liva fyri Gudi og at tæna honum “sum fyrst elskaði okkum.” (1. Jóh. 4,19). Í staðin fyri at elska heimin og lutir heimsins, elskar hann Gud og lutir Guds.

Í hesi myndini finna vit tí, at djórini, sum umboða synd, nú eruuttan fyri hjarta hansara. Hóast Satan ikki vil fara úr sínum fyrrverandi heimi, hyggja aftur og vóna at finna eina inngongd einaferð afturat. Tí ávarar Harrin Jesus okkum um at halda vakin og biðja; at standa ímóti djevlinum, so at hann skal leypa undan okkum. (Ják 4,7).

4. AT DOYGJA VIÐ KRISTI.

Henda myndin talar um ein kristin, sum hefur funnið fullkomnan frið og æviga frelsu við deyða Harra og Frelsara okkara, Jesus Kristus, og so rósar sær í ongum øðrum enn “bert um kross Harra okkara Jesu

Krists. Við krossi Hansara er heimurin deyður fyri okkum, og vit eru deyð fyri heimum.” (Gal. 6,14). Jesus doyði á krossinum, fyri at vit eisini, kunnu “doyggja fyri syndini og liva fyri rættvísi”; ein kristin, sum er deyður fyri heimum. (1 Pætursbræv 2,24). Vit fáa boð: “Latið Andan leiða okkara lív, so vilja vit ikki nøkta ynski menniskjans.” (Gal. 5,16,25).

Súlan, sum Harrin Jesus varð bundin at, eftir at teir høvdu latið seg úr honum, sæst á hesi myndini av hjartanum, eins og pískurnar, sum teir grimliga pískaðu hann við. Hann varð revsaður fyri okkara syndir, tí “vit eru grødd av teirri revsing, sum Hann leið.” (Jesaja 53,5). Heródes og hermenn hansara spottaðu hann, og eftir at teir høvdu pískað hann, trýstu teir eina krúnu av tornagreinum á høvdið á honum. Í staðin fyri at krýna Hann við gullkrúnu, lögdu teir ein stav í høggu hond hansara - í staðin fyri kongsstavur. Teir boygdu seg fyri Honum og spottaðu Hann og søgdu: “Leingi livi kongur Jødanna!” Teir spýttu á Hann og tóku stavin frá Honum og slógu Hann í høvdið. Eftir at tey so skammarliga og grimliga høvdu spottað Hann, førdu tey Hann burtur at verða krossfestur. (Matt 27,27-31).

Tað eru nógv sokallað kristin, sum biðja, taka lut í sakramentinum um heilaga felagsskapin, syngja Guds sangir og tó, við sínum syndarligu gerðum, støðugt krossfesta Guds son aftur. (Hebrearabrævið 6,6). “Ikki øll, sum kalla meg 'Harri, Harri', skulu koma inn í himmiríkið, men bert tey, sum gera tað, sum faðir mín í himli vil.” (Matt 7,21-27).

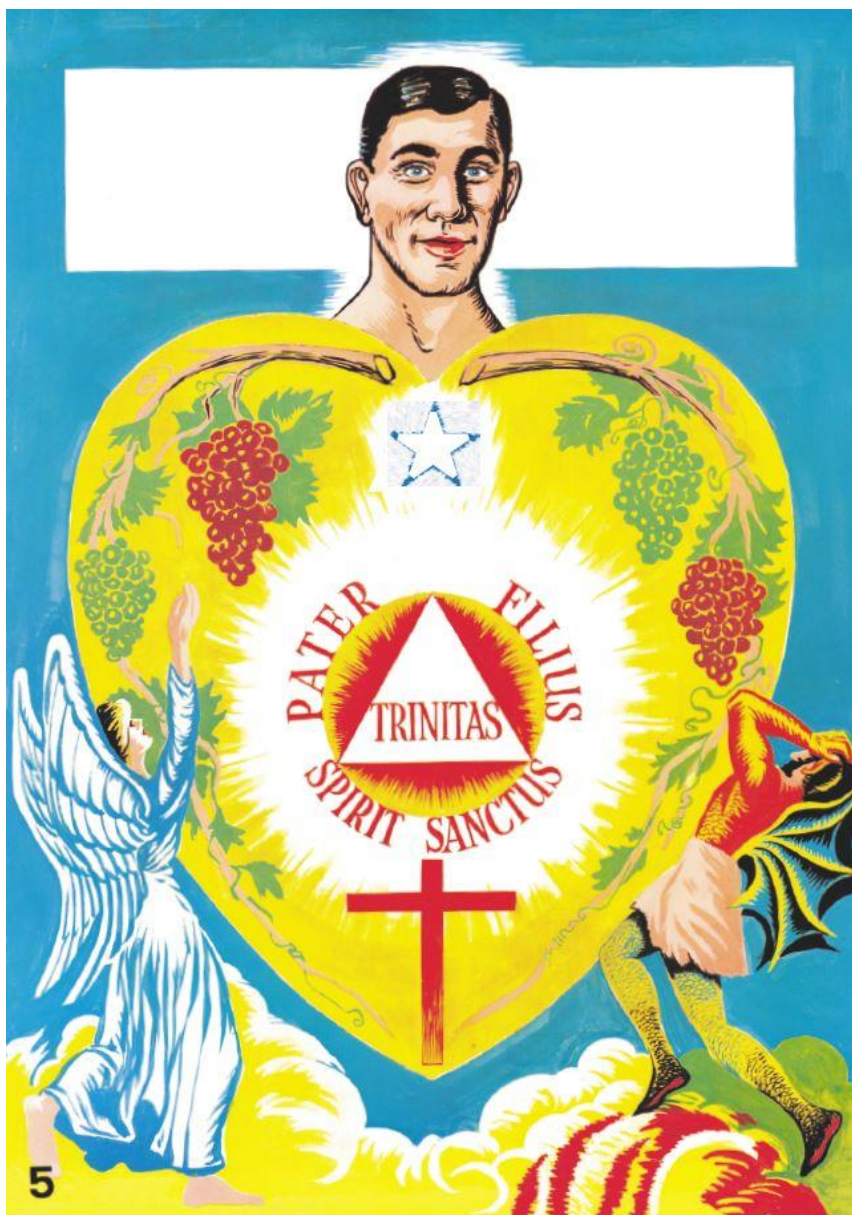
Á hesi myndini finna vit eisini peningapossan, sum Judas eigur. Hann sveik Harran Jesus og seldi hann fyri tríati silvurpengar, tí kærleikin til pengarnar hevði tikið fast í hjarta hansara og tað var alt, hann kundi hugsa sær. Lanternan, ketur o.s.fr., nýttu hermenninir, sum tóku Jesus til fanga um náttina. Terningarnar, sum so ofta vórðu nýttar til happing, brúktu hermenninir, tá teir happaðu um hansara klæðir. “Teir happa um míni klæðir og býta tey ímillum sín.” (Sálmur 22,18). Teir tóku alt frá Jesusi, men hann sjálfvan vrakaðu teir og søgdu: “Vit vilja ikki hava, at hesin mannin skal vera kongur okkara.”

Fólk yvirhøvdur vilja fáa allar signingar frá Gudi, alt regnið og alt sólskinið, men tey vilja ikki binda seg til at tæna Gudi sum sínum Harra og Meistara. Fyri mong er Gud bert nóg góður til at hjálpa í neyð og vónloysi.

“Við spjótinum gjøgnumstungu hermenninir síðu Hansara, og í stundini helt blóð og vatn út.” (Jóh. 19, 33-37). Áðrenn hanin gól, segði Pætur tríggjar ferðir, at hann ikki kendi Jesus, men seinni angraði hann og græt beiskliga. (Matt 26,69-75). Lýsir tú opinbart, at tú hevur givið títt hjarta til Jesus Kristus, við tí, tú sigur og gert? Ella skammast tú við at siga øðrum frá? Jesus segði: “Um nakar alment játtar, at hann eigur Mín, skal Eg eisini gera fyri hann fyri Faðir mínum í himli. Men um nakar vrakar meg alment, vil eg vraka hann fyri Faðir mínum í himli.” (Matt 10,32-33).

Jesus segði eisini: “Tann, sum ikki tekur kross sín upp og fylgir í mínum fótum, er ikki egnaður at vera lærisveinur mín.” (Matt 10,38). Sæl eru tey, sum finna vernd í Klettinum, Jesusi Kristi!

5. GUDS TEMPEL.

Henda myndin vísir tað reina og reinsaða hjartað hjá syndaranum, sum er frelstur av Guds ríkiligu náði og miskunn. Tað er vorðið eitt satt Guds tempul, heim Guds, Faðirsins, Sonarins og Heilaga Andans. Tað er

sambært lyftinum hjá Harranum Jesusi Kristi: “Tann, sum elskar meg, skal lýða læru míni. Faðir mín skal elska hann, og faðir mín og eg skulu koma til hansara og liva hjá honum.” (Jóh. 14,23). Gud heiðrar, signar og upplyftir menniskjað við Jesusi Kristi. (Luk. 1,52).

Hjartað er nú vorðið eitt satt Guds tempul. Syndin er rikin út. Í staðin fyri tey ymisku djórini, sum Satan, lygnarfaðirin, stýrir, síggja vit Heilaga Andan, Sannleikans Anda, liva í hjartanum. Í staðin fyri at vera gróðrarstað syndarinnar, er hjartað vorðið eitt vakurt, ávøktberandi træ ella urtagarður, sum ber andans ávøktur. Tað eru slíkt sum kærleiki, gleði, friður, eyðmjúkleiki, tolsemi, vælvild, góðska, trúfesti og sjálvstýri og onnur, sum eru góðkend og dámlig fyri Gudi og menniskjum. (Gal. 5,22-23). Hann er nú vorðin ein fruktberandi grein av tí veruliga víntrænum - Harra okkara Jesusi Kristi. Loyndarmálið við hesi ávøktberingini er, at hann verður sameindur við Kristus, og Kristus og orð hansara verða verandi í honum. (Jóh. 15,1-10). Eins og hann hevur verið fyltur og doypur av Heilaga Andanum, hevur hann vald at vinna á menniskjansligu náttúruni og hennara lyndum og at drepa hana. (Galatiabrævið 5,24). Heilagi Andin stýrir hansara lívi, og hann nøktar ikki ynskini í menniskjansligu náttúruni. (Galatiabrævið 5,16).

Hann livir ekki longur av tí, hann sær, hoyrir og følir, men av trúnni - tí “vit vinna sigur á heiminum við trúgv okkara.” (1. Jóh. 5,4). Hann livir við vissu og vón og verður styrktur av væntanini um nærmastu afturkomu Harra okkara Jesus Kristus. Hann livir og upplivir Guds kærleika, sum stendur í allar ævir.

„Sæl eru tey hjartareinu; tey skulu síggja Gud!” (Matt 5,8). Dávid kongur visti, at tann størsti bardagin fór fram í hansara egna hjarta, hóast alt hansara ríkidømi og hansara sigrar á fíggindum sínum. Hann viðurkendi sín djúpa andaliga tørv, og bað: “Skapa mær eitt reint hjarta, Gud, og legg ein nýggjan og trúfastan anda í meg.” (Sálmur 51,10). Eingin er førur fyri at reinsa sítt egna hjarta, ella at skapa eitt reint hjarta, uttan so at hann gjøgnum veruliga umvending kemur til Gud eins og Dávid gjørði, og biður Gud skapa eitt reint hjarta í sær. Gud vil gera nakað nýtt í tínum lívi. At bøta um slitnu klæðini av tíni egnu góðsku við følskum lyftum og trygdum, ger ikki hjarta títt til eitt verdugt bústað hjá Gudi. Hann er bara ov fúsur at hjálpa tær, tí Hann hevur lovað: “Eg skal stroyta reint vatn yvir teg og gera teg reinan frá øllum tínum avgudum og øllum øðrum, sum hevur dálkað teg. Eg skal geva tær eitt nýtt hjarta og eitt nýtt sinn. Eg skal taka burtur títt treiska steinhjarta og geva tær eitt lýðin hjarta. Eg skal leggja

anda mín í teg, og eg skal syrgja fyri, at tú fylgir mínum lógum og heldur øll tey boð, sum eg havi givið tær.” (Ezekiel 36,25-27). Hetta er boðskapurin í Nýggja Testamenti, sum Gud hevur givið okkum við soninum, Jesusi Kristi.

Á hesi myndini leggja vit eisini til merkis, at eingilin kemur aftur. Einglarnir eru settir at „varðveita tey, sum æra Harran, og bjarga teimum úr vanda“. (Sálmur 34,7; 91,11; Dánjal 6,22; Matteus 2,13; 13,39; 18,10; Ápostlasøgan 5,19; 12,7-10).

Djevulin sæst eisini á hesi myndini, stendur tætt at hjartanum, sum um hann hyggur eftir einum móguleika at koma inn aftur í sítt fyrrverandi heim. Av hesi orsök verða vit ávarað um at „verið á varðhaldi! Fíggindi tín, Djevulin, reikar runt sum ein brølandi leyva og leitar eftir hvørjum at gloypa.“ (1 Pætursbræv 5,8). Sera ofta er hann dulnevndur sum ein ljóseingil, sum freistar óansæð Guds børn við ynskjum í hesum heimi, og roynir við sínum snildum at svika sjálvt Guds útvalda fólk. Um vit hinvegin standa ímóti djevlinum, fer hann at flýggja undan okkum. (Ják 4,7).

skammarleyst hyggur runt, og elskar heimin. Ljósið inni er vorðið dimt, og myndirnar í hjarta hansara, sum vísa hansara tilbúgving at líða saman við Kristi, eru farnar og eru ikki upprættar longur. Hann er umringaður av freistingum, sum hann so smátt gevur seg undir í staðin fyri at standa ímóti teimum. Í staðin fyri at lurta eftir Guds rødd, byrjar hann nú at lurta eftir djevulsins snildu uppskotum og følskum lyftum. Hóast hann framvegis kanska er ein kirkjugangari, og goymir síni ynski um heimsins ting undir einum slagi av átrúnaði, so er kærleikin til Gud vorðin kaldur í hjartanum. Hann er vorðin óavgjörður, stendur stillur millum tveir vegir. Hann byrjar at spæla við heimsins ting, og ger bara sum um hann elskar Gud. Stjørnan í hjarta hansara, samvitskan, gerst dimm. Krossurin verður ikki longur borin við smíli, men gerst ein óvæntað, tung byrða. Trúgv hansara byrjar at rista, hann steðgar við at samskifta við Gud í bøn, gerst óansæð og óansæð um hjartans støðu og ger so smátt pláss fyri djevlinum, sum bíðar uttanfyri hjarta hansara. Hann dámar meira samveru við syndarlig menniskju enn samveru við sonnu Guds børn.

Páfuglurin, sum umboðar stoltleika, fer at leita sær veg inn aftur. Hann hevur kanska gloymt, at hann var frelstur av náði eina, og verður ein stoltur kristin.

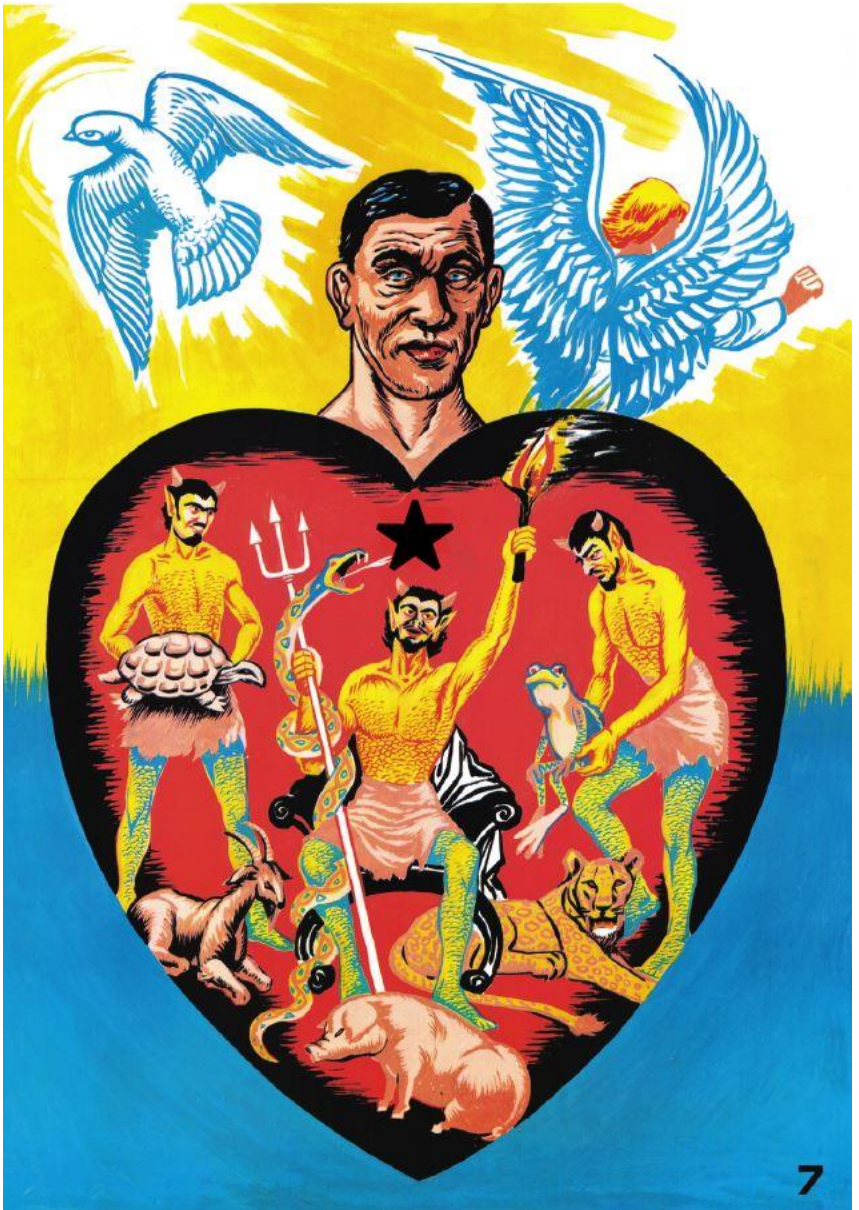
Hugurin at drekka rúsdrekka bankar á dyrnar og vil koma inn. Tað kann vera í einum serligum høvi. Tað kann vera í felagsskapi við syndarligum vinum, har hann skammast við at verða hildin at vera øðrvísi, ein veikur ella ófelagsligur, at djevulin sigur honum, at hetta eina høvið ikki fer at skaða hansara andaliga lív. Óandaligir tankar og ynski gera vart við seg. Kanska byrjar hann at dáma skitnar skemtisøgur. Hann hyggur aftur og aftur við gleði at óvirðiligum myndum, og njótir skeiva samveru. Hann fer í dansistovur, ónd verðslig skemt, tekur til sín syndarlig uppskot frá djevlinum sum sigur við hann, at hetta er menniskjansliga náttúra og at ein synd ikki er veruliga skeiv.

Sanniliga kunnu vit ikki lata vera við, um villini fuglarnir av óndum og ringum tankum flúgva yvir høvdið á okkum, men vit eru sekir, um vit lata teir stýra okkum og gera sær reiður í hjørtum okkara, ala út sínar óndu gerningar. Geva vit djevlinum okkara lítlafingur, so fer hann heilt sikkurt at taka í alla hondina, dragandi sál og anda inn í ævigt helviti. Tí er Guds ávaring til okkum, at vit skulu sleppa undan ungdómsins lyndi og ikki spæla við synd, líkamikið á hvønn hátt hon kann koma. Renn til Jesus, verja og verja.

Maðurin, sum sæst á hesi myndini, stinga hjartað við einum dolki, tosar um tey, sum spotta og standa ímóti kristindóminum. Við sínum følsku tungu og spottandi varrum stinga og sára teir hjørtuni hjá kristnum - álop, sum eitt býtt hjarta ikki kann yvirliva. Hann byrjar at óttast menniskju meira enn Gud og av ótta fyri, hvat menniskjað vil siga og gera, verður hann trælur manna, og rekur burtur frá Gudi. Reiði og ringt lyndi vísa seg í trupulleikum og vónbrotum, og noyða seg inn. Tann ónda øvundsjúkan, sum kemur fram, tá onnur eru meira eydnusom og væl fyri, fer at sníkja seg inn uttan ávaring. Fær tað ein hálvan kjans, letur tað dyrnar upp fyri hatri og stoltleika.

Tað er so lætt hjá peningakærleikanum at sníkja seg inn í okkara hjertu, um vit ikki lýða ávaringunum hjá Harra okkara Jesusi, tá ið hann sigur: “Vakið og biðið, at tit ikki skulu falla í freisting.” (Matt 26,41). “Tann, sum heldur seg standa fastan, mátti betur ansa eftir, at hann ikki dettur.” (1. Korintbræv 10,12). Vit mugu lata okkum í allar brynjurnar, sum Gud gevur okkum, so vit kunnu standa upp ímóti djevulsins óndu bragdum. (Efesusbrævið 6,11-18).

7. TAÐ TRÍKA HJARTAÐ, ELLA TAÐ AFTURLEIÐA HJARTAÐ.

7

Henda myndin avdúkar stöðuna í tí afturfalda hjarta menniskjans, sum eftir at tað einaferð var í Guds ljósi og hevði smakkað himmalsins gávu og fingið sín part

av Heilaga Andanum, hefur slept síni trúgv. (Hebreatrabrævið 6,4). Hon vísir eisini stöðuna hjá einum menniskja, sum ongantíð hefur angrað ella givið sítt lív yvir til Gud, hóast sannleikin í evangeliinum, sum kallast “Góðu tíðindini”, er bjóðaður og opinberaður honum. Ein maður, sum er treiskur, tá Gud tosar við hann, fer at gerast verri og verri hóast hansara nyttuleysu royndir at broyta seg sjálvan.

Jesus lýsti sjálvur stöðuna hjá teimum afturfallandi, tá ið hann segði: “Tá ið ein óndur andi fer úr einum menniskja, ferðast hann um turt land og leitar eftir einum stað at hvíla seg. Um tað ikki finnur ein, sigur tað við seg sjálvan: „Eg fari aftur til míni hús.“ So fer tað aftur og finnur húsini reint og ruddiligt. Tá fer hon út og fær sjeý aðrar andar enn verri enn hon sjálv, og teir koma og búgva har. So, tá alt er liðugt, er tann persónurin í verri standi enn hann var í byrjanini.” (Lukas 11,24-26). “Tað, sum hendi teimum, vísir, at orðtøkini eru sonn; ‘Hundur fer aftur til tað, hann hefur spýtt’ og ‘Ein svín, sum er vaskaður, fer aftur at rulla í moldini.’ (2. Pætursbræv 2,22).

Hesar skriftirnar greiða greitt frá, hvussu hjartað hjá einum afturvendandi ella tí óumvendandi syndaranum

er. Syndin í øllum sínum sviki er komin aftur at halda og stýra hjartanum. Sjálvt andlitið avdúkar, á ein ávísan hátt, hjartastøðuna. Heilagi Andin, tann blíða dúgván, noyðist at fara úr hjartanum, eins og syndin og Heilagi Andin ikki kunnu liva saman. Tað er ógjørligt hjá hjartanum at vera Guds tempul og samstundis goymsla hjá Satan. Eingilin, Guds orð, noyðist at fara sorgblíður. Hann hyggur enn aftur, og vónar, at hann ella hon enn kann umvenda seg sum tann burturmisti sonurin, sum “ynskti, at hann kundi fylla seg við bønufletunum, sum svínini ótu, men eingin gav honum nakað at eta. At enda kom hann til sín sjálvs og segði: „Eg skal reisa meg og fara til pápa mín og siga: Faðir, eg havi syndað móti Gudi og móti tær. Eg eri ikki longur egnaður at verða kallaður sonur tín.“ (Luk. 15,16-20). Faðirin, tá ið hann sá sorgblíða son sín, frygav honum og tók gleðiliga ímóti honum.

Hjartað á hesi myndini vísir einki tekin um sanna umvending, onga vending til Gud, onga leitan eftir fyrigiving við Jesu føtur. Samvitska hansara er sum brend við einum heitum jarni og sett í tøgn. Hann hevur oyru, men hoyrir ikki Jesu bønandi rødd. Hann hevur eygu men sær ikki botnleysa helvitis holið opnað víð við føturnar. Hann skammast ikki longur av at halda fram í sínum syndum. Satan er komin at ráða

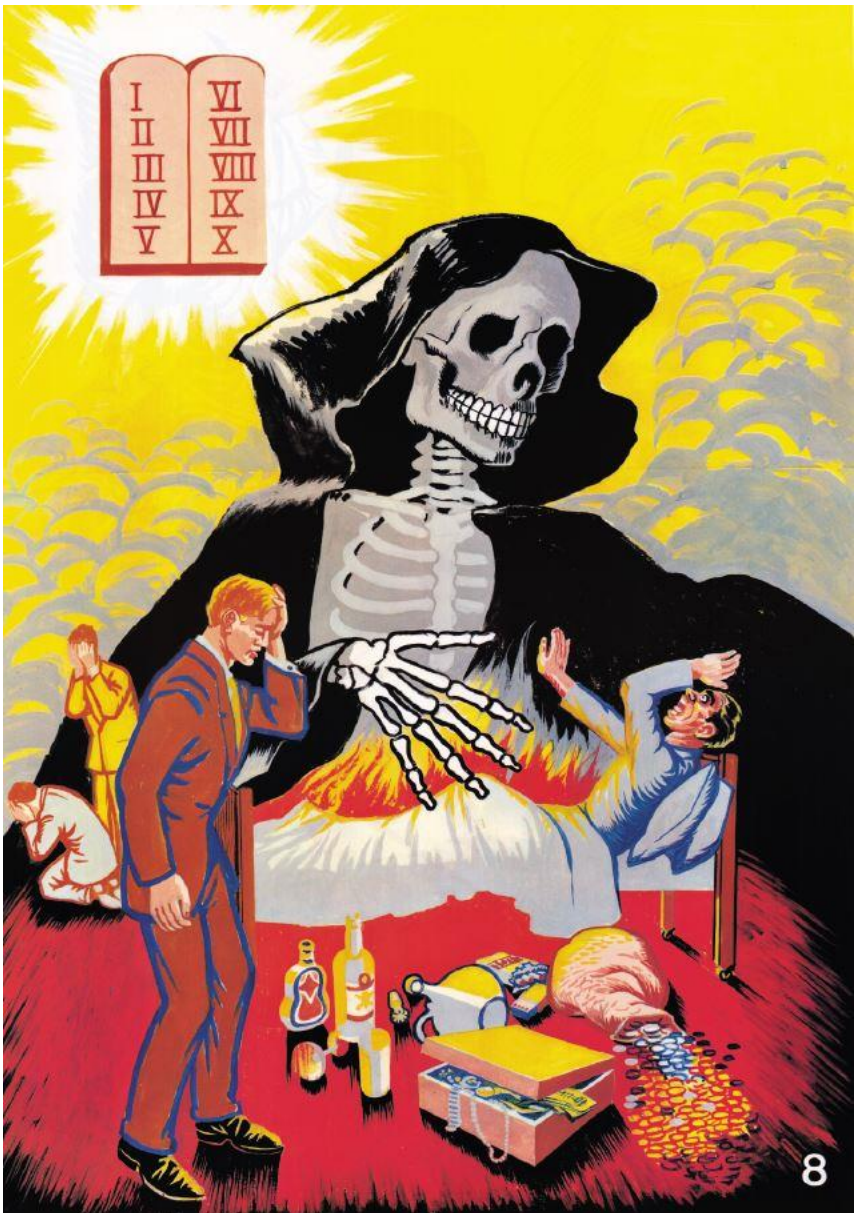
í hansara hjarta og situr sum kongur á há sæti sínum. Tað er møguligt, at hann framvegis kann rósa sær av at vera virðiligur og virðiligur uttanífrá, at hava eina átrúnaðarliga útsjónd, sum ein hvítalkað grøv „sum sær fínt út uttan, men er full av beinum og niðurbrótandi líkum innan“. (Matt 23,27).

Faðir lygnar tekur plássið hjá Sannleikans Anda. Hvørt djór, hvør synd gongur hond í hond við einum serligum illum anda og illum anda og upptekur hansara hjarta. Hóast hann fegin vil sleppa sær leysan frá hesum óndu pínslumonnum, so halda teir hann bundnan. “Ein og hvør, sum er ólýðin Móselógini, verður avrættaður uttan nakra miskunn, tá ið hann verður dømdur sekur eftir prógvum frá tveimum ella fleiri vitnum. Hvat so við tí viðkomandi, sum vanvirðir son Guds? Tann, sum metir blóðið í sáttmála Guds, sum reinsaði hann frá syndini, sum eitt bíligt ting? Tann persónurin, sum háðar náðianda? Hugsa tær bara, hvussu nógv verri er revsingin, hann fer at hava uppiborið!” (Hebrearabrávið 10,28-29; 2. Pætursbræv 2,1-14).

Skal henda myndin samsvara við hjartastøðuna, kæri vinur, róp til Gud uttan drál, úr hjartans dýpi. “Hann er førur fyri, nú og altíð, at frelsa tey, sum koma til Gud

ígjøgnum Hann”. (Hebreatrabrævið 7,25). Hann er ok fœrur ok fúsur at fyrigeva allar syndir, ef tú kemur í sannari umvending. Hann kann halda djevlinum og øllum hansara illum andum aftur, og reka teir úr hjarta tínum, um tú bara ert sinnaður at lata hann gera tað. Kom sum tann spitalski, sum kom til Jesus og segði: „Um tú vilt, kanst tú gera meg reinan.“ Jesus var fyltur av samkenslu, og rætti hondina út og nerti við hann. „Eg vil,“ svaraði hann. „Verið rein!“ (Mark. 1,40-41). Men um tú heldur fram at vera treiskur, og elskar myrkrið heldur enn ljósið, so er eingin vón, eingin hjálp, tí tú velur deyðan í staðin fyri lívið - “syndin rindar sína løn - deyðan.” (Rómbævið 6,23).

8. DÓMUR SYNDARANS.

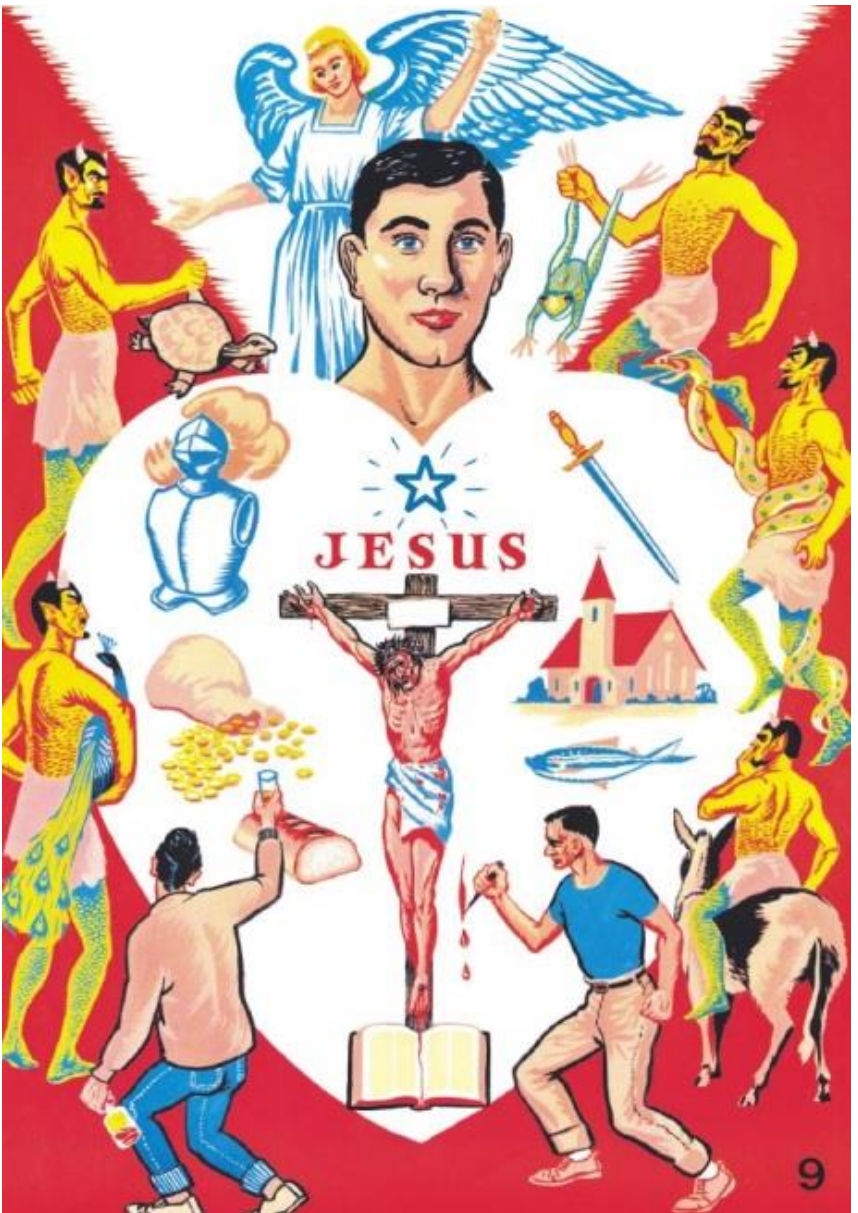
Her finna vit tann treiska syndaran, sum hefur útsett at taka avgerð um at fylgja Kristusi. Hann nærkast deyðanum; kroppur hansara má vera fullur av pínu og sál hansara fyllt av ótta fyri deyðanum. Deyðin

(beinagrindin) er komin í eina óvæntaða og óynskta tíð. Følsku gleðirnar av syndini eru horvnar, og tann ógvusligi veruleikin av høgga og ógvusliga kostnaðinum av syndini skal nú møtast. Helvitis pínurnar gerast veruligar fyri hann. Hóast hann nú leingist eftir at biðja, so finnur hann útav, at hann ikki kann samskifta við Gud, hvørs kærleika hann hevur vrakað so leingi. Vinir hansara eru bangnir fyri at standa við songina hjá honum, og teirra tómu troystarorð kunnu ikki hjálpa honum nú. Ríkidømi hansara kann hvørki leingja lív hansara, ella bjarga sál hansara, ella minka um pínuna í sál hansara. Hann heldur tað vera ógjørligt at hugsavna seg um Gud, tí djevulin gevur honum ikki móguleika til tess.

Alt, sum hann einaferð elskaði og livdi fyri, tykist spotta hann. Sjálvt hansara óálítandi, helst ófrelsti tænarí, prestur ella kirkjuleiðari kann ikki hjálpa honum nú, sum hann hevur vrakað kærleika Guds og er komin undir hansara dóm. Hann byrjar at fata, at „tað er ræðuligt at falla í hendur hins livandi Guds!“ (Hebrearabrævið 10,31). Hann hevði vónað at givið Gudi lív sítt, tá tað hóskaði honum, ella á deyðastrá, men nú finnur hann útav, at tað er ov seint. Túsundtals menniskju doyggja knappliga, uttan at fáa móguleika at venda sær til Gud á deyðastrá. Tað er tí alneyðugt

at venda sær til Gud, meðan hann er nær. Í staðin fyri at hoyra troystandi og frelsandi orð Guds, noyðist hesin doyggjandi syndarin, sum vrakaði fyrigeving og kærleika Guds á síni lívstíð, nú hoyra rødd síns dómara. Tað er frelsarin, sum hann vrakaði, sum sigur: “Farið burtur frá mær, tit, sum eru undir Guds banning! Burtur til hin æviga eldin, sum er búgvín til djevlinum og einglum hansara!» (Matt 25,41). “Ein og hvør skal doyggja eina ferð, og aftaná verður dømdur av Gudi.” (Hebrearabrævið 9,27).

9. SIGRAN HJARTAÐ.

Henda myndin ímyndar ein kristin, sum er trúfastur og vinnur sigurin á pínufullum royndum og freistingum. Meðan hann verður freistaður av øllum ættum, stendur hann fastur og heldur út til endans, og er

sigursvandur við Jesusi Kristi. Hann er ekki bert farin inn í kristnu renningina, men hann heldur fram í henni, rennur við avgerð, „hevur eyguni vend á Jesus, sum trúgv okkara byggir á frá byrjan til enda“. (Hebrearabrævið 12,1-2).

Sátan við øllum sínum illu andum umgir tað trúgvandi hjartað, roynir uttan úrslit at leiða Guds barn skeiva vegin. Stoltleiki, kærleiki til pengar, siðloysi og annað, eru eisini umboðað. Í staðin hjá leopardinum síggja vit nú eina ryssu, tí ofta kemur syndin til okkara á annan hátt, og goymir seg í øðrum formi ella navni. Men tann vakni kristni veit, at tað er synd, eisini tá hon kemur í formi av átrúnaði, ella sum ein ljóseingil, tí Guds orð og Heilagi Andin leiðir hann til sannleikan. Ein maður, sum heldur í einum vínglasi í aðrari hondini, dansar um tann kristna og roynir at freista hann við heimsins følsku gleði. Tað hevur tó onga ávirkan á tann vígaða kristna, tí hann er blivin avrættaður saman við Kristi, hvat synd og verðsligum ynski viðvíkur. Annar maðurin á myndini, stingur tann kristna við einum dolki. Háðing, sladdar, spott og hóttanir gjøgnum vantrúgvandi - og sera ofta gjøgnum sokallað trúgvandi - stinga støðugt hjartað á tí sanna trúgvandi. Men hann lurtar ikki eftir tí, sum fólk siga, og hugsar bara um, hvat Gud sigur. Hann minnist orðini hjá

Jesusi. “Sæl eru tit, tá ið fólk háða tykkum og forfylgja tykkum og siga alskyns ónt lygn móti tykkum, tí tit eru mínir fylgjarar. Verið glað og glað, tí at ein stór løn er goymd fyri tykkum í himli.” (Matt 5,11-12).

Okkara syndarliga náttúra og djevulin, royna støðugt sítt besta at skilja tað kristna frá kærleika Guds. Men við stórari gleði og treysti kann hann av sonnum siga: “Hvør kann tá skilja okkum frá kærleika Kristusar? Kann trupulleikin gera tað, ella neyð ella forfylging ella hungur ella fátækradømi ella vandi ella deyði?” (Rómbraevið 8,35). “Nei, í øllum hesum hava vit fullkomnan sigur við Honum, sum elskaði okkum!” (Rómbraevið 8,37). Hann hevur latið seg í alla brynju Guds, og hann er førur fyri at standa ímóti djevulsins álopum, tá ið tann óndi dagurin kemur, og eftir at hava stríðst til endans. Hann vil enn at halda sína grund gjøgnum Jesus Kristus, sum vann sigurin á alskyns royndum og freistingum. Gjøgnum hann skulu vit vinna sigurin og fáa eina dýrdarkrúnu, sum ongantíð missir sín ljós. (Efesusbraevið 6,10-18; 1. Pætursbræv 5,4).

STJØRNAN í samvitsku hansara er klár og ljós. Hjarta hansara er fult av trúgv og fyllt av Heilaga Andanum.

Eingilin, sum Guds orð, minnir hann á tær ríku signingar, sum eru givnar teimum, sum vinna sigurin og halda út til endans. “Teimum, sum vinna sigurin, gevi eg rætt til at eta ávøkstin av lívsins træi, sum veksur í urtagarði Guds.” “Tey, sum vinna sigurin, verða ikki særd av seinna deyðanum.” “Teimum, sum vinna sigurin, skal eg geva nakað av tí goymda mannanum. Eg skal eisini geva hvørjum teirra ein hvítan stein, sum eitt nýtt navn er skrivað á.” “Teimum, sum vinna sigurin, og sum halda fram til endans at gera tað, sum Eg vil, skal Eg geva sama myndugleika, sum Eg havi fingið frá Faðir Mínum.” “Tey, sum vinna sigurin, verða soleiðis klædd í hvítt, og eg skal ikki strika nøvn teirra úr bók teirra livandi. Í ásjón Faðirs Míns og einglar Hansara skal Eg kunngera, at teir hoyra Mær til.” “Hann, sum sigur sigur, skal eg gera til súlu í templi Guds míns, og hann skal aldri fara úr tí.” “Teimum, sum vinna sigurin, skal Eg geva rætt til at sita við síðuna av mær á hásæti míni, eins og eg havi verið sigursmaður og nú siti við faðir mín á hásæti hansara.” (Opinberingin 2,7,11,17,26; 3,5,12,21).

OPIN PENGASOKIN vísir, at ikki bara hansara hjarta, men eisini hansara pengar eru vígdir Gudi. Í staðin fyri

at spilla sínar pengar, er hann við til at hjálpa teimum fátøku, og gevur sínar tíggjund (tíggjundapart av síni inntøku) og offur ella enntá alt, sum hann eigur, til Gud, og brúkar alt til Guds dýrd.

BREYÐIÐ OG FISKURIN vísa, at hann livir eitt reint og sjálvstýriligt lív. Hann spillir ikki lív sítt við sterkum drykki ella við at eta óreinan mat. (Áp. 15,20). Hann oyðileggur ikki sínar pengar, heldur ikki oyðileggur hann likam sín (sum er Guðs tempul), við at tyggja ella roykja tubbak í nøkrum formi, heldur ikki brúkar hann rúsevni ella skaðilig heilivág. Hann etur heilsugóðan, reinan, fœðsluríkan mat. Hansara egna hjarta er vorðið eitt bønhus. Hann møtir eisini javnan og virðiliga til gudstænastur, í alskyns veðri og undir øllum umstøðum. Hann elskar bøn, tað veri seg í kirkjuni ella hjá familjuni, ella í sínum egna kamari, tí hann veit, at ein kristin kann ikki vaksa uttan at samskifta við Gud í bøn.

OPIÐA BÓKIN vísir, at Bíblían er honum ein opin bók, og hann lesur og granskar hana dagliga og finnur vísdóm og styrki, lív og ljós og óteljandi ríkidømi í henni. Tað er vorðið ein lampa at leiða hann og eitt

svørð, sum hann sigur djevulin við. Tað er tann dagliga andaliga føðin fyri sál hansara, vatn til at gera enda á tostan, eitt bað at reinsa seg í og eitt spegl, sum hann sær seg sjálvan í.

Hann elskar at bera sín kross, tí hann veit, at eingin løn verður uttan krossin. Eins og hann veit, at hann er risin upp saman við Kristi, fyri at hann kann liva eitt nýtt lív, setur hann hjartað á tað, sum er í himlinum, og heldur hugin fasta á tingini har, ikki á tingini her á jørðini. (Kolossebrævið 3,1-2). Hann er til reiðar at mæta Guði og er sum eitt træ, sum veksur við streym; sum ber ávøkst til røttu tíðina. (Sálmur 1,3). Hann er sum ein grein av tí veruliga víntrænum, sum ber nógvan ávøkst. Hann kennir ikki óttan fyri deyðanum, tí tann fullkomni kærleikin til Guðs, sum hann hevur fingið við Heilagum Anda, hevur fyllt hjarta hansara.

10. TANN Dýrdarfulla HEIMFØRINGIN.

Jesus segði: “Eg eri uppreisnin og lívið. Tann, sum trýr á meg, skal liva, hóast hann doyri; og tann, sum livir og trýr á meg, skal aldri doyggja.” (Jóh. 11,25-26).
“Tann, sum hoyrir orð míni og trýr á hann, sum sendi

meg, hefur ævigt lív. Hann skal ekki verða dæmdur, men er longu farin frá deyðanum til lívið.” (Jóh. 5,24). Deyðin heldur hvørki ótta ella revsing fyri hin kristna. „Deyðin er oyðilagdur; sigurin er fullkomin! Deyðin, hvar er sigur tín? Deyði, hvar er tín kraft at særa? Takk veri Gudi, sum gevur okkum sigurin við Harra okkara Jesusi Kristi!” (1. Korintbræv 15,54-57)

Ein persónur, sum hefur livað og gingið saman við Gudi, er ekki bangin fyri deyðanum. Tá ið tíðin kemur, at hann skal doyggja, fer hann fegin, sum Paulus ápostul sigur: “Eg vil sera fegin fara úr hesum lívinum og vera saman við Kristi, sum er nógv betri.” (Filippibrævið 1:23)

Ein kristin leingist eftir at síggja andlit Jesusar, sum doyði fyri hann og rindaði prísini fyri syndir hansara á krossinum. Heilagi Andin minnir hann eisini á orðini hjá Jesusi: “Verið ikki stúrin og kedd. Trúgvíð á Gud og trúgvíð eisini á meg. Tað eru nógv kømur í húsi Faðirs míns... Eg skal koma aftur og taka tykkum til Mín, so tit skulu vera har, sum Eg eri.” (Jóh. 14,1-4). “Tað, sum eingin nakrantíð sá ella hoyrði, sum eingin nakrantíð helt kundi henda, er júst tað, sum Gud hefur fyrireikað teimum, sum elska Hann.” (1. Korintbræv 2,9). Tað er einki mál á jørðini, sum ein kann greiða

frá ella lýsa prýðið í himmalsku býnum, sum er fyrireikað teimum, sum ganga í fótasporum Harra okkara Jesu Krists her á jørðini.

Í staðin fyri ta óttafullu beinagrindina (deyðan) sæst eingil ella sendiboð Guds á hesi seinastu myndini. Hann bíðar eftir at bera reina andan aftur til Gud. Sál og andi verða sett leys úr fongslinum í tí deyðiliga likaminum, og stíga upp gjøgnum himmalsins opnu portur til Jesus, sum elskar hann og sum doyði fyri hann á krossinum. Ein glað móttøka bíðar honum í nærveru Guds har hann verður heilsaður av Harra og Meistara sínum við hesum lovsangsorðunum: “Væl gjørt, tú góði og trúfasti tænar! Kom inn og deil mína eydnu!” (Matt 25,21). Satan hevur ikki vald á honum longur, tí „Hin fátæki maðurin doyði, og einglarnir fluttu hann at sita við síðuna av Ábrahami á hátíðini í himli“. (Luk. 16,22). “Tá hoyrði eg eina rødd av himli siga: ‘Skriva hetta: Sæl eru tey, sum nú av doyggja í tænastu Harrans!’ ‘Ja!’ svarar Andin. „Teir fáa hvíld frá teirra harða arbeiði, tí úrslitini av teirra tænastu fylgja teimum.“ (Opinberingin 14,13).

Góði lesari, má Gud hjálpa tær at geva títt hjarta til Hann, sum elskar teg, tí Hann tosar nú við teg og sigur: “vend tær aftur til Mín av øllum hjarta tínum.” (5 Mós 30,2). Gev Jesusi títt troytta, skuffaða, pínufulla hjarta, so gevur hann tær eitt nýtt hjarta og eitt nýtt sinn. Lat teg ikki svika av tínum svikaligu hjarta ella fylg lystunum, tí “úr hjarta menniskjans koma tær óndu hugsanir, sum føra hann til at gera siðleyst...” (Mark 7,21). Slepp tínum syndum og halt fast um tað, sum er rætt, “tí syndin rindar sína løn - deyðan; men ókeypiss gáva Guds er ævigt lív í samleika við Kristi Jesusi, Harra okkara.” (Rómbraevið 6:23)

Og tú, sum hevur givið Gudi títt lív, „haldið fast við tey sonnu orðini, sum eg havi lært tykkum, sum fyrimynd tykkum at fylgja, og verð verandi í trúnni og

kærleikanum, sum okkara eru í Kristi Jesusi.“ (2. Tim. 1,13). Av somu orsök skrivaði Paulus í 2. Timoteusbrævi 1,12: "Eg kenni tann, sum eg havi álit á. Eg eri sannførdur um, at Gud er nóg máttmikil til at verja tað, sum hann hevur álit á mítt, til tann dagin." Bygg teg sjálvan upp í tíni trúgv á Gud, bið í Heilaga Andans kraft, halt teg sjálvan í kærleika Guds, halt eyguni fast á Jesus. Hann er vegurin, sannleikin og lívið, Harri okkara, sum skjótt kemur aftur at heinta børn síni - "kongur konganna og harri harranna." (1 Timoteusbræv 6:15)

“Til hann, sum er mentur at varðveita tykkum frá at falla og at føra tykkum lýtaleysar og gleðiligar frammi fyri síni dýrdarfullu ásjón - til hin einasta Gud, frelsara okkara, við Jesusi Kristi, Harra okkara. Honum veri dýrd, hátign, mátt og vald frá øllum øldum fyrr og nú og um ævir og ævir! Amen.“ (Júd. 24-25).

Hesin bóklingur "Hjarta menniskjans" fæst á yvir 538 málum og málförum, sum verða tosað um allan heimin. (Afrika, Asia, Fjareystur, Suðuramerika, Evropa o.s.fr.) Okkara Hjartabók fæst nú eisini á fartelefonom, tablettum o.s.fr. frá www.angp-hb.co.za.

Tær 10 hjartamyndirnar, sum eru í hesum heftinum, fáast eisini í formi av stórum litum myndakortum (86 cm x 61 cm) bundnar saman í eitt sett við 10 myndum. Hesi "Hjartakortini" kunnu fáast við evropeiskum ella afrikanskum eginleikum og eru serliga hóskaði at brúka í sambandi við Hjartabókina til floks-undirvísing, evangelisering uttandura osfr.

Set teg vinarliga í samband við okkum, um tú kanst hjálpa okkum við fleiri týðingum av okkara ókeypiss evangelíubókum, og kunna okkum um, hvat mál tú

kundi týtt hesar evangeliubókmentir til. Tín hjálp hevði verið virðismett.

Hevur tú funnið frelsuna í Kristi, ella á annan hátt hevur verið signaður gjøgnum okkara evangeliskbókmentir, so sig okkum frá. Vit vilja takka Gudi saman við tykkum, og minnst tykkum víðari í okkara bønnum.

Evangeliska bókmentamission, sum er fíggað við gávum

(Skrásetingarnummar 1961/001798/08)

“MENN HJARTA” bøkurnar kunnu síggjast og takast niður við hesi leinkju: www.angp-hb.co.za